

sat det vigtigste af hvad der vides om de gamle Hetruriers hellige og hemmelige Lære om Lynilden og Luftmeteorerne, den Formodning: at det Alter, hvorpaa Indskriften har staaet, var bestemt til at afværge Ulykker, som Guderne troedes at bebude ved Lynild og Luftmeteorer, fra Omegnen af Cortona; saa at disse Ulykker kun maatte træffe *Fremmede*, (*retro terminum*) altsaa, efter den ældste Verdens Tænkemaade: *Fiender*.

II. *Den Lucanske Stad Velia's Historie*. Denne Monographie blev foranlediget ved adskillige interessante Efterretninger, Forfatterens lærde Correspondent, Hertugen af Vargas - Macciucca i Neapel, havde meddeelt ham om denne i Alderdommen berømte Stads Ruiner, og dens Historie i Middelalderen. Den ligger faa Mile S. V. fra Pæstum, og Stedet kaldes for nærværende Tid *Castell a mare della Brucca*; men er bleven næsten aldeles forbigaaet af de Reisende, og er for det meste kun bekjendt i Numismatiken af de mange skiønne Sølvmynter, som vidne om Velias fordums Rigdom og Konsternes Flor i dets Velmagts Dage. Forf. har derfor samlet alt hvad han om denne Stads Historie kunde finde hos de Gamle, og fremstiller i nærværende Afhandling: Velia's Stiftelse, — eller om den maaskee allerede var beboet af Italioter, dens Indtagelse af Phocæerne — i den romerske Konge Servii Tullii Tid, omtrent i Aarene efter at Rom blev bygt 183-220. Til Oplysning har Forf. forudskikket et kort Omrids af Phocæernes ældre Historie. Forf. gjør os derpaa bekjendt med Velias Beliggenhed og endnu kjendelige Levninger, blandt hvilke store Stykker af dens Ringmure ere de mærkværdigste; da de betydelige Ruiner af Templer, som endnu saaes i *Winkelmanns* Tid, nu for det meste ere forsvundne: dens i Alderdommen berømte Havn og dens Navn i Fortiden. Derfra gaaer han over til Efterretninger om Stadens Religion, som kunne samles

af dens, af Moderstatens, og af det beslægtede Marseilles Mynter: Om dens vise Statsforfatning, paa hvilken formodentligen Pythagoræerne, ligesom og de Eleatiske Philosophier have havt Indflydelse, og som rimeligviis med Tidens Fremgang efter Marseilles Mønster er bleven alt mere aristokratisk. Om de Eleatiske Philosophers Skole, som havde Navn af Velia, hvor dens Stiftere levede og virkede til deres Medborgeres Gavn. Af handlingen sluttet med Stadens Historie: i de ældste Friheds Dage, inden Romerne blev Herrer over hele Italien: under Romerne, og endeligen i Middelalderen, hvor den havde en egen Biskop, hvis Diöces omsider blev forenet med Acropolis og Pæstum, og hvis Sæde blev forflyttet til det nærværende Capaccio, paa Bjergene Östen for Pæstum — indtil dens totale Undergang, omtrent i Begyndelsen af det XVII Aarhundrede, efter en Varighed af XXI Sekler.

III. *Om Karthagernes Religion.* Endskjönt mange Lærde havde sysselsat sig med Kananiternes og Phönicernes Religion, havde man dog, hvad Karthagernes angik, hidtil ladet det beroe ved Forvisningen om, at den var den samme som Moderstatens Tyrus's; og Ingen, uden *Hendreich* (i Respubl. Carthaginiensium) havde samlet hvad der fandtes hos de Gamle om denne saa mærkværdige Stats Guddomme, hvorved dog næsten aldeles ikke var taget Hensyn til de övrige religiöse Forestillinger. Forf. er gaet ud fra den samme Grundsætning: at Karthagernes Religion var i det væsentlige den samme som Phöniciernes, nemlig en vanslægtet Green af Orientens ældgamle Ild og Stiernedyrkelse. Han har tillige søgt at samle alt hvad der findes hos de Gamle Forfattere og hist og her paa Mynter og andre Mindesmærker, hvori den Religion omtales eller betegnes, som fandt Sted i Karthago selv; og kun til Oplysning berört Phöniciernes Religions Forestillinger. Han har og søgt at adskille det *Puniske* Karthago fra det *Romerske*, som